

עפ"א 55211/12/21 - ראובן קרינסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 55211-12-21 קרינסקי נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת אילת דגן

ראובן קרינסקי

המערער

-נגד-

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה, (כב' השופטת סיגלית גץ-אופיר) בתיק ח"נ 9253-11-19 מיום 10/11/2021, במסגרתו הורשע המערער בהחניית רכבו במקום חניה המיועד לרכב נכה, תוך שהושת עליו קנס בסך 1,500 ₪.

2. גלגולו של תיק זה מתחיל בדו"ח חניה שניתן למערער בגין החניית רכבו ביום 16/07/2019 בשעה 13:16 ברחוב מחניים 6 בחיפה.

3. בדוח נרשם כי החניה בוצעה, תוך הפרת חוק העזר לחיפה בהעמדת הרכב וחנייתו, התשמ"ה 1986 ליד תמרור 437 המסמן מקום חנייה לרכב של נכה המהווה עבירה על סעיף 6(ב1) לחוק העזר ובניגוד לתקנה 72(א)(61) סימון י' לתקנות התעבורה תשכ"א-1961. הקנס עמד על 1,000 ₪ והיה על המערער לשלמו עד ליום 24/11/2019.

3. המערער לא השלים עם הדוח וביקש להישפט בבית המשפט לעניינים מקומיים.

הכרעת הדין בבית משפט קמא:

4. טענת המערער/הנאשם בבית משפט קמא היתה כי בהתאם לחוק הנגישות שתוקן בשנת 2019 מותר לאדם לקבל תו נכה לשני רכבים, אך לחנות כראות עיניו עם רכב שלישי במקום חניה המיועד לנכה כל עוד הנכה מצוי באותו רכב. הנאשם הודה שיש לו תו נכה לשני רכבים, אך הרכב שחנה במועד ביצוע העבירה לא היה בעל תו חניה לנכה, אלא שלטענתו היה נכה ברכב (טענה עובדתית שלא הוכחה).

המאשימה טענה כי משרד הרישוי, אכן רשאי, לאחר בדיקה, לאשר תו נכה לשני רכבים לכל היותר, אך לא ניתן להעביר תו מרכב אחד לאחר בטענה שהנכה נמצא ברכב, מאחר והעניין לא ניתן לבדיקה או הוכחה.

5. בית המשפט קמא קבע כי הטענה לפיה מותר לעשות שימוש ברכב שלישי נוסף שאינו בעל תו חניה לנכה ולהחנותו במקום המיועד לנכה, מנוגדת לאמור בחוק חניה לנכים ואף מקוממת, שכן היא מהווה זלזול מוחלט בערכו של אותו תג נכה שנבחן ואושר על ידי הרשויות. בהתאם, המערער הורשע בביצוע העבירה לפי סעיף 6(ב'1) לחוק עזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), תשמ"ה-1985, ותקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

6. בגזר הדין, התייחס בית משפט קמא לכך כי המערער ביזה את בית המשפט ולכך שמעבר לתשובותיו התוקפניות בית המשפט לא נתן תשובה מבוססת חוק או פסיקה לטענותיו הכלליות. נקבע כי הנאשם כופר במיוחס לו על אף שמדובר בעבירה שניתן ללמוד על קיומה על נקלה מתמונות הפקח או אף מדברי הנאשם עצמו, וכך בית המשפט הקדיש מזמנו היקר שלא לצורך, פרק זמן משמעותי לבירור עבירה פשוטה יחסית. נקבע כי כאשר העבירה ברורה לכאורה והנאשם עומד על כפירתו ומסרב לקחת אחריות על מעשיו, בית המשפט מביא בחשבון את הקנס המירבי הקבוע בפקודת העיריות וגוזר ממנו קנס שגבוה מכפל הקנס ומתקרב לקנס המירבי לעיל. בית המשפט גזר על הנאשם קנס בסך 1,500 ₪.

הטענות בערעור

7. המערער הגיש ביום 26/12/2021 "ערעור על פסק דין על כל מרכיביו". הערעור הוגש בכתב יד שאינו ברור דיו, ממנו ניתן להבין כי המערער טוען כי הינו האפוטרופוס על גופו ורכושו של אדם נכה ובהתאם הוא בעל תו נכה לרכב, כי בית משפט קמא לא פירש את החוק כראוי, שכן בשנת 2018 שונה חוק שימוש בתו החניה ובשל כך ניתן להשתמש ברכב מסוג נכה כשהנכה ברכב כדוגמת מונית או רכבי הפעלה, וכי לאחר כניסת חוקי הנגישות שונה יחס לנגישות הנכים.

8. ביום 27/12/2021 ניתנה החלטתי במסגרתה הוריתי למערער להגיש כתב ערעור מודפס ומנומק עד 03/01/2022, (כדי שניתן יהיה להבין את הטענות שלא הו ברורות), למשיבה להגיש תשובתה לערעור עד 03/02/2022, וקבעתי דיון בערעור ליום 24/03/2022.

9. ביום 03/01/2022 הגיש המערער "כתב ערעור", שוב בכתב יד לא ושוב לא ניתן היה להבניהו במלואו בפתחו הודיע המערער כי אין באפשרותו להגיש כתב ערעור מודפס וכי טענותיו הוגשו במסגרת כתב הערעור המקורי. המערער חוזר על הטענה לפיה בשנת 2018 תוקן חוק תו נכה כאשר כל תכליתו של התיקון הוא שימוש בתו נכה על ידי בעל תו נכה כשהוא נוכח ברכב. לטענתו, לפני תיקון החוק ניתנו לנכה שני תוי נכה לשני מספרי רכב שנרשמו במשרד התחבורה כרשומים על שם הנכה או המלווים. התיקון בא כתוצאה ממקרים שבהם הרכב אינו בידיו של הנכה, ובכך השימוש בתו הנכה הותר בשימוש נישא. לטענתו, אחרי התיקון תו הנכה לא נושא מספר רישוי של רכב, לכן כל מסיע ציבורי או פרטי רשאי להסיע נכה בעל תו נכה הנמצא בפועל ברכב.

הדין בערעור

10. בדיון שהתקיים בפניי ביום 24/03/2022, חזר המערער על טענותיו. לטענתו תו הנכה הוא לשימוש אישי, ולכן כשאין לנכה רכב הוא יכול להשתמש בתו הנכה שלו כשהוא נוסע במונית, כך גם לגבי החניה, הוא יכול לחנות בחניית נכים על אף שהרכב אינו רשום על שמו. הרכב המדובר חניה בחניית נכים כאשר לנכה יש תו נכה לצמיתות משנת 1992, ולכן יש לבטל את דו"ח החניה. עד 2018 היה מותר לקבל שני תווי נכה על שם הנכה ועל שם המלווים או האפוטרופוס, ועל תו נכה או על שניהם היו רשומים שני כלי הרכב שאושרו. היום, המספרים של הרכב לא רשומים על התו.

11. המשיבה מבקשת לדחות את הערעור, הרכב בגינו ניתן הדו"ח אין בעל תו נכה במשרד הרישוי. המשיבה מפנה לפסיקה לפיה תג נכה שרשות הרישוי העניקה לנכה מתייחס לשם הנכה, מספר תעודת זהותו ואת מספר הרישוי של עד שני כלי רכב מזכים כאמור בחוק חניה לנכים. המשיבה מפנה ל- עפ"א 16293-04-15 (בגינו הוגשה רע"פ לבית המשפט העליון) בו נקבע כי המערער לא הוכיח כל זכות לחנות את רכבו במקום חניה לנכים, וכי התעודה שהציג הינה תעודה של נכה אחר. בעניינו, המערער לא הציג תעודה שהוא האפוטרופוס של הנכה ושיש לו זכות קנויה להחנות בחניית נכים.

דין והכרעה

12. לאחר שעניינתי בהודעת הערעור, בפרוטוקול הדיון של בית משפט קמא, ובטענות הצדדים לפניי, דין הערעור להידחות.

13. אקדים ואומר כי טענות המערער בערעור נדונו בבית משפט קמא וקיבלו מענה מפורט ומנומק ולא מצאתי כל פגם בפסק הדין המחייב התערבות.

בית משפט קמא ניתח את המסגרת הנורמטיבית וישם אותה נכונה על ענייננו, עת דחה בצדק את טענת המערער לפיה מותר לאדם לחנות כראות עיניו עם רכב שלישי, שאינו בעל תו נכה, במקום חניה המיועד לנכה כל עוד הנכה מצוי באותו רכב. בית משפט קמא לא הסתפק בכך אלא הוסיף כי טענת המערער הינה מקוממת ומהווה זלזול באותו תג נכה שנבחן ואושר על ידי הרשויות ובעצם מציב את הנכה המצוי ברכב כ"מעניק" זכות חניה במקומות המיועדים לנכים, בכל רכב בו ישהה הנכה.

אכן חניית רכב שלישי שאינו בעל תו חניה לנכה במקום המיועד לחניית נכים, מנוגדת להוראות הברורות של חוק החניה לנכים. סעיף ההגדרות והפרשנויות של חוק הנכים, תשנ"ד-1993 מגדיר את "תג נכה" באופן ברור שאינו משתמע לשני פנים כי תג נכה הינו **תג שנתנה רשות הרישוי לנכה, הנושא את שם הנכה, את מספר זהותו ואת מספרי הרישוי של עד שני כלי רכב מזכים**. צדק בית משפט קמא עת ציין כי קבלת טענות המערער יש בה זלזול מוחלט בערכו של תג נכה שניתן על ידי משרד הרישוי לאחר בחינת זכאותו של אותו נכה בהתאם לפרמטרים שקבע משרד הרישוי.

14. אם מקבלים את טענת המערער לפיה די בכך כי הנכה "שהה" ברכב מסוים כדי שיוכל אותו רכב לחנות בחנייה המיועדת לנכים, מגיעים למצב אבסורדי שבו לא ניתן לפקח אם באותו רכב שחונה בחניית נכים (שאינו בעל תו נכה) הגיע אדם נכה אם לאו. לא יעלה על הדעת כי המחוקק יאפשר מצב אבסורדי שכזה ובכלל, אם אין צורך בתג נכה שישוין לרכב אזי מדוע מוענק התו?
15. למעלה מהצורך, מלבד העובדה כי המערער לא הוכיח כי הוא מונה כאפוסטרופוס של אדם נכה או כי ברשותו תו נכה לשני רכבים נוספים, הוא לא הוכיח בית משפט קמא כי בעת החניית הרכב היה אותו ברכב נכה ואם היה לא הוכיח כי אותו נכה שהיה איתו נשא איתו את תו הנכה שלו והניח אותו במקום שניתן היה לראותו ברכב על מנת להימנע מקבלת דו"ח חניה.
16. טענות המערער בכתב הערעור בדבר "תיקון חוק תו נכה" או "תיקון חוק שימוש בתו החניה" נטענו בסתמיות ללא ביסוס נורמטיבי. בנוסף, המערער בכתב הערעור מציין תיקון משנת 2018, בעוד בבית משפט קמא דיבר על תיקון משנת 2019. אם המערער מתכוון לחוק חניה הנכים, אזי עיון בחוק זה מעלה כי לא היה תיקון לחוק בשנות 2018 או 2019 ולכן לא ברורה טענת המערער אודות תיקון החוק שעומד בבסיס הערעור.
17. לאור האמור, משאין מחלוקת כי המערער חנה בחניה המיועדת לחניית נכים, כי הרכב בגינו קיבל המערער את דו"ח החניה לא היה רשום כבעל תג נכה, ולא הרים את הנטל בטענות העובדתיות (שאף לא מתיישבות עם המצב המשפטי), המסקנה היא שהמערער לא הוכיח את זכותו לחנות את הרכב במקום חניה המיועד לנכים, ובהתאם אין להורות על ביטול הרשעתו בגין העבירות המיוחסות לו.
18. למיטב הבנתי המערער לא טען דבר בבית משפט קמא לעניין גובה הקנס, גם בהודעת הערעור לא נטען דבר לעניין זה ולא בדיון שהתקיים בפניי ביום 24/03/2022. מכל מקום, העונש שהוטל על המערער, לאחר שבחר לנהל משפט מיותר, אינו חורג ממתחם הענישה המקובל בעבירות מהסוג שביצע ונסיבות המקרה שלפניי אינן מצדיקות התערבות בית-משפט זה. וראו גם רע"פ 7223/06 יולזרי נ' מדינת ישראל. ניתן ביום 12.9.2006: **"תכליתה של ברירת הקנס הינה לעודד תשלום קנס ללא התדיינות ובכך להקל הן על האזרח והן על מערכת אכיפת החוק. לאדם יש זכות לבחור במשפט מקום שמשוכנע הוא, כי יכול להוכיח את חפותו. ואולם הבחור להישפט נוטל על עצמו סיכוי וסיכון: סיכוי, כי יצליח להוכיח את חפותו וימצא חף מפשע וסיכון בכך שיתנהל משפט, על כל הכרוך בכך, לרבות נשיאה בעונש כמתחייב מן החוק. במקרה דנא, משבחר המבקש להישפט, הוא חשף את עצמו לנשיאה במלוא העונש ועצם ההודיה בעת המשפט אין משמעותה, כי על בית-המשפט להטיל את הקנס שהיה מוטל עליו, לולא בחר להישפט."**
19. אוסיף אף כי צדק בית משפט קמא משכתב בפסק דינו כי לנאשם היו די והותר הזדמנויות בכדי למנוע את הקדשת זמנו היקר של בית המשפט לדיון סרק לבירור עבירה פעוטה יחסית, וכי גם אם מלכתחילה סבר המערער בתום לב שהוא איננו עובר עבירה, הרי ברגע שבית המשפט הפנה את הנאשם להוראות החוק הרלוונטיות, ואף הקריא לו את הסעיף הרלוונטי מחוק הנכים, הסביר לו שוב ושוב שמדובר

בסוגיה משפטית די ברורה, הנאשם בחר לעמוד על כפירתו וסירב לקחת אחריות על מעשיו, ובכך גרר את בית המשפט לדיון מיותר שארך למעלה מ-40 דקות במקום להקדיש את זמנו היקר של בית המשפט לבירור תיקים אחרים. כל זה לצד העובדה כי המערער העניק תארים בלתי ראויים לבית משפט קמא ולבית המשפט המחוזי.

20. לפיכך אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.